

Nicola Cornick

Kihlumise reeglid pole kunagi sellised,
nagu paistavad!

HERTSOGINNA PIHTIMUSED

Sarjast „Fortune'i pruudid”

Nicola Cornick
The Confessions of a Duchess
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Virve Pillau

© 2009 by Nicola Cornick

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

Raamatu nr 10423
ISBN 978-9949-20-042-9

Tere tulemast regendiaegsesse Fortune's Follys!

Fortune's Folly lühitutvustus

Leedi Melicent Beaumont „Põhja-Yorkshire'i ajaloost ja iidsetest tavadest”

856 elanikuga Fortune's Folly on suur küla Yorkshire'i põhjaosas, umbes kaheteistkümne miili kaugusel Skiptoni turulinnast. Küla esialgne nimi oli Fort-tun, mis tähendab vanainglise keeles endise farmi asukohale ehitatud kindlust. 1232. aastast pärit dokumendis, mille põhjal küla sai praeguse nime, viidatakse sellele kui Fortune'ile. *Folly* on tuletatud vanast prantsuskeelsest sõnast *fol*, mis tähendab narri. See lisati küla nimele 1455. aastal Rooside sõja ajal, kui mõisavalitseja George Fortune lasi Lancasteri rünnakut tõrjudes kogemata oma garnisoni õhku.

Mõisa praegune valitseja on baronet Sir Montague Fortune, kes elab Fortune Hallis koos venna Thomase ja poolõe leedi Elizabeth Scarletiga. Külaelanikud peavad Sir Montague'i tema esiisa George Fortune'i täielikuks koopiaks.

Küla tähtsamad hooned on ka ühele Fortune'i eelkäijale kuulunud Vana Palee, kus praegu elab leestunud hertsoginna Laura Cole; samuti nägus kaasaegne villa Spring House, mille ostis hiljuti pärijanna preili Alice Lister Harrogate'ist.

Fortune's Folly särtsakas seltsielu keerleb terviseveekeskuse, koosviibimisruumide ja rändraamatukogu ümber. Külas on kaks võõrastemaja – Granby hotell nõudlikuma maitsega külastajatele ja Morris Clown kõhnema rahakotiga tegelastele, keda kaaskülastajate kvaliteet väga ei morjenda. Olenemata sellest, kumba kategooriasse kuulud sina, soovime sulle meeldivat külaskäiku!

Eellugu

Mine ja haara sissetöötatud õng,
ning heida voolu õngenöör, mis õrn kui härmalõng;
ja kui rauges rahu ebaedu saatma peaks sind,
siis karmis pöörises võib sinule kuuluda auhind.

Thomas Doubleday

Brooksi klubi, London, juuli 1809

„Ta andis mulle korvi!”

Sir Montague Fortune tuiskas läbi Brooksi härrasmeesteklubi raamatukogu, paiskas hasartmängulaul lebavad farokaardid varrukaäärega segamini, suvatsemata isegi vabandust paluda, ja potsatas nõrdinult Waterhouse'i krahvi kõrvale toolile. Ta tõmbas väriseva käega läbi juuste ja andis klubiteenrile kärsitult märku, et too talle brändit tooks.

„Tänamatu tüdruk,” porises ta. „Mõelda vaid, et mina, üks Fortune's Folly Fortune'itest ilmutasin huvi teenija vastu ja tema

põlgas mind ära!” Ta valas pool klaasitäit brändit üheainsa sõõmuga kurgust alla ja piidles raevukalt enda ümber kogunenud inimesi. „Kas teate, kelleks ta mind nimetas? Vesiste silmadega lakkekrantsist maahärraks!” Ta haaras enda kõrvalt madalalt laualt brändipudeli, mille ettenägelik teener oli sinna jätnud, valas klaasi uuesti täis ja kortsutas kergelt kulmu. „Mida lakkekrants üldse tähendab?”

„Kurat seda teab,” kostis Nathaniel Waterhouse muretult. „Dex oli see, kes Oxfordis hülgas, kui kõik teised samal ajal ringi prassisid. Dex?”

Dexter Anstruther, kellest jutt käis, tõstis aruka pilgu Timesi leheveergudelt ja seiras oma siniste silmadega kordamööda Fortune’s Folly härrat ning brändipudelit.

„See tähendab, et sa jood liiga palju, Monty,” venitas ta ja kiikas seejärel grupi neljanda liikme Milesi ehk lord Vickery poole, kes Montague Fortune’i nõrdimuse peale nõökivalt mui-gas.

„Kas olen millestki ilma jäänud?” tundis Miles huvi. „Missugune nõudliku maitsega daam ometi Monty ära põlgas?”

„Olid nii kaua sõjas, et ei tea toimuvast mõhkugi, vanapoiss,” lausus Waterhouse. „Monty on usinalt preili Alice Listeril kosjas käinud. Sahistatakse, et praegune Fortune’s Folly rikkaim päri-janna töötab kunagi toatüdrukuna. Monty pakkus vastutasuks raha eest oma kätt ja südant, kuid arukas naine andis talle korvi.” Ta pöördus Monty Fortune’i poole. „Ega sa Londonisse ainult selleks sõitnud, et meile halba uudist teatada, Monty?”

„Ei,” mühatas Montague Fortune. „Tulin siia advokaadiga nõu pidama ja Fortune’s Folly mõisa dokumente uurima.”

„Väga kiiduväärt,” pomises Dexter. „Midagi säärast võis ko-husetundlikult maaomanikult oodata.”

Monty Fortune põrnitses teda altkulmu. „Ma pole siin rentnike huvide eest seismas,” protestis ta. „Minu eesmärk on rahale käpp peale panna!”

„Kelle rahale?” ei taibanud Dexter.

„Kõigi rahale!” haugatas Sir Montague. „Pole õiglane, et pooled Fortune’s Folly asukatest on rikkamad kui mõisahärra!”

Tema kaaslased vahetasid pilke ja muigasid salaja. Fortune’ite vana suguvõsa koosnes alamaadlikest, kes pidasid end tähtsamaks, kui tegelikult olid. Sir Montague’i rahajanu peeti väga halvaks tooniks.

„Mida Tom sinu plaanist arvab, Monty?” viitas Dexter Sir Montague’i nooremale vennale.

Sir Montague’i paistis küsimus pahandavat. „Ta ütles, et olen teiste kulul elav ahne vereimeja ja läks hasartmängulauda minu varandust kulutama,” nipsas ta.

Kõik puhkesid naerma.

„Ja leedi Elizabeth?” küsis Nat laisalt. Leedi Elizabeth Scarlet oli Sir Montague’i debütandist poolõde, kes oli talle pinnuks silmas.

„Ma ei või Lizzie sõnu korrata,” sõnas Sir Montague pepsilt. „Tema keelekasutus oli kohutav!”

Naer valjenes.

Miles kummardus lähemale. „Mida sa siis plaanid, Monty?”

„Kavatsen mõisavalitsejana oma õigused maksta panna,” kuulutas Sir Montague tähtsalt. „Keskajal kehtestati seadusega daamide maks, mida pole tänini tühistatud. See võimaldab mõisavalitsejal kõigilt küla vallalistelt naistelt kümnist nõuda.”

Milesi huulilt kostis hääletu vile. „Kui suur see kümnis on?”

„Pool nende varandusest kuulub minule!” teatas Sir Montague võidukalt.

Ümberringi võttis maad kohkunud vaikus. „Monty,” alustas Dexter pikkamisi, „kas ma sain sinust õigesti aru? Sul on võimalus pool kõigi Fortune’s Folly vallaliste naiste varandusest endale saada?”

Sir Montague noogutas säravate silmadega.

„Kuidas?” imestas Dexter. „Miks?”

„Ma ütlesin juba.” Sir Montague lasi ahnel pilgul ringi rännata. „Tänu keskaegsele seadusele. Kuna Fortune’s Folly kuulus kirikule, kadus maks seitsmeteistkümnendal sajandil koos ilmlike seaduste tühistamisega. Kuid ma avastasin kogemata, et kümnised ja maksud kehtivad tänapäevani. Viimastel sajanditel on need lihtsalt härrade heasoovlikkuse tõttu kogumata jäetud.”

„Aga sinus ei ole raasugi heasoovlikkust,” nentis Nat ilmetult.

„Pärast preili Listerilt korvi saamist tõepoolest mitte,” möönis Sir Montague, kelle süütu ilme läks ahne pilguga vastuollu. „Kui ta oleks minu kosjad vastu võtnud, siis oleksin kõige helledem maahärra.”

„Ja kõige rikkam,” pomises Dexter.

„Kõigilt vallalistelt... pool varandust...” mõmises Nat Waterhouse brändiklaasi. „See teeb kokku...” Kehv arvutamisoskus vedas teda alt. „See teeb kokku ülisuure summa, Monty!” protestis ta.

„Ma tean.” Sir Montague naeratas rahulolevalt ja naaldus tooli-leenile. „Ma pole veel üksikasju paika pannud, kuid räägitakse, et preili Listeril olevat ligikaudu kaheksakümmend tuhat naela vaka all ja proua Everton olevat pärinud abikaasalt testamendiga üle viiekümne tuhande...”

Miles heitis talle terava pilgu. „Kas maks kehtib nii vanatüdurukutele kui ka leskedele?”

„Kõigile naistele, kes ei ole abielus,” kinnitas Sir Montague.

„Minu nõbu elab ka Fortune’s Follys,” protestis Miles. „Sa ei tohi teda pügada, Monty! See pole ühiskondlikult vastuvõetav, vanapoiss – mitte vähimalgi määral!”

Dexteri käsi libises talle iseloomulikult läbi sassis kuldpruunide juuste. „Ja kui Fortune’s Folly naised otsustavad abielluda, saavad nad maksuvabastuse?”

Sir Montague noogutas. „Just nii, Dexter. Oled õigesti aru saanud. Pole ime, et sa valitsusse tööle said.”

Dexteri huuled tukslesid. „Täna, Monty. Rõõm kuulda, et mu järeldusoskused on endiselt head. Näsiis,” ta vakatas viivuks, „sa kuulutad välja daamide maksu, misjärel Fortune’s Folly naised peavad otsustama, kas annavad poole oma varandusest sulle või terve varanduse oma abikaasale.”

Nat krimpsutas nägu. „Nad saavad vihaseks nagu märjad kanaan, kui kuulevad, mis neid ees ootab, Monty. Loodetavasti oled selleks valmistunud.”

Sir Montague kehitas suurejooneliselt õlgu. „Nad ei saa sinna midagi parata. Seadus on minu poolel. Kinnitan teile, et plaan on täiuslik.”

Mehed vahetasid pilke. „Monty, vanapoiss,” lausus Miles leebelt, „ma küll ei kiida sinu ahnust heaks, kuid mulle tundub, et tänu sinule saab Fortune’s Follyst tõeline abielumeka, hea pelgupaik neile, kes on...”

„Rahatud,” lõpetas Dexter lause. „Pillajad, puudusekannatajad...”

„Puruvaesed mehed,” lisas Nat, „kes otsivad rikast naist.”

„Teil on õigus,” vastas Sir Montague särades. „Tänu minule saab Fortune’s Follyst Inglismaa suurim abielumeka!”